

JOAN F. MIRA

*“El cementeri
acollirà tots els
no sé com dir-ne,
totes les cosetes que
el Vaticà defineix
com a persones,
inclosos els embrions
de poques setmanes
o pocs dies.
Em posa la pell
de gallina,
només pensar-ho:
un cementeri
d’embrions,
de grumollets
de cèl·lules amb
rudiments de forma
humana o sense,
sense nom però amb
funeral i amb làpida”*

Cementeri d’Agrigent

A la gran farmàcia de la centralíssima plaça Vittorio Emanuele, diu el diari *La Repubblica*, no hi ha profilàctics: “Ho sent, no en tenim.” En moltes altres, tampoc. A l’hospital San Giovanni di Dio, l’únic de la ciutat, per interrompre un embaràs cal esperar la vinguda de ginecòlegs “forasters”, perquè els metges locals no accepten practicar avortaments. Fins ací, res de particular en aquesta ciutat d’Agrigent, Agrigento, ciutat antiga del sud de Sicília, bellíssima, amb impressionants ruïnes gregues, un dels llocs emblemàtics de la cultura occidental, dels filòsofs antics fins a Luigi Pirandello, que hi va nàixer. No deu ser més catòlica que qualsevol lloc d’Irlanda o de Polònia, on la doctrina papal sobre els embrions (la d’ara, no la medieval i clàssica: una novetat incomprendible) té força de llei. Benvinguts doncs a la molt catòlica Agrigent, on a partir d’ara els fetus i els embrions, o més aviat els “infants nascuts morts”, com en diuen, tindran una digna sepultura en una àrea reservada al nou cementeri de Piano Gatta. Amb un autèntic funeral, amb un ritual particular oficiat per l’església i fins i tot amb una petita làpida que recorde el nom mai no donat. No importa el temps de gestació, ni si la interrupció de l’embaràs ha estat voluntària o espontània. El cementeri acollirà tots els no sé com dir-ne, totes les cosetes que el Vaticà defineix com a persones, inclosos els embrions de poques setmanes o pocs dies. Em posa la pell de gallina, només pensar-ho: un cementeri d’embrions, de grumollets de cèl·lules amb rudiments de forma humana o sense, sense nom però amb funeral i amb làpida. “El petit cementeri per a infants mai nascuts serà un lloc on les mares, *le mamme*, aniran a pregar, i servirà d’avertiment per a aquelles dones que pensen llevar-li la vida al *bambino* que porten al ventre”: això diu el senyor Arnone, president de l’associació “Defensar la vida amb Maria”, que es proposa començar a Agrigent aquesta estranya batalla. No és la iniciativa d’un boig radical: ja està a la firma el conveni amb les autoritats municipals, amb la benedicció de tothom: de l’arquebisbe en primer lloc, del cardenal Alfonso López Trujillo, un papable notable, per cert, president del Consell Pontifici per la Família (però que hi té a veure la família amb els rituals macabres, valga’m sant Tomàs d’Aquino i tots els pares i doctors de l’església!), i fins i tot de l’alcalde de la ciutat en persona, del partit del senyor Berlusconi (Berlusconi sí que és amant de la família: durant molts anys en tingué dues, no una, cosa que és del tot admirable: dues dones, dues cases, i una doble fillada honorable, com qualsevol marquès o cardenal d’uns altres temps menys tètrics).

A l’hospital d’Agrigent, quan ve un ginecòleg de fora a practicar una de les —escasses— interrupcions legals de l’embaràs, els altres metges de la secció es reuneixen a la capella resant i celebrant “misses per la vida”. Ginecòlegs i pediatres locals asseguren, seguint la doctrina, que “la vida comença amb la fecundació” i altres insensateses habituals. Confondre “vida humana” amb “persona humana” pot ser un hàbit del llenguatge, però conceptualment, i èticament, és una insensatesa: qualsevol part del meu cos, inclosa qualsevol excrescència que el dermatòleg extirpa, inclosa sobretot la sang que em trauen per analitzar, té evidentment vida humana. La persona sóc jo sencer, des del moment que el meu cos, amb el cervellet format, pogué ja ser persona. Però, segons aquesta doctrina sepulcral, s’ajunten un espermatozoide i un òvul, se’n fan dues cèl·lules, quatre, vuit, i ja tenen vostès una persona amb tots els requisits, fins i tot el d’un funeral de circumstàncies i una làpida sense nom. I a més, diu el pediatre Giuseppe Gramaglia, regidor del municipi, “només volem donar-los una digna sepultura, i donar un signe de solidaritat a centenars de dones que no han superat mai el trauma i demanen una tomba sobre la qual pregar”. Ja es veu com avancem, pels camins de la raó i de la pietat.